

Sacramentsdag, Xaveriuskerk, Ex., 24, 3-8; Ps. 116, 12-13.15-18; Hebr. 9, 11-15; Mc. 14, 12-16.22-26

Ward. Biemans SJ

Broeders en zusters, in de eerste lezing hoorden we dat Mozes aan het volk alle bepalingen van de Heer mededeelt die hij op de berg had gehoord. Ze staan in de hoofdstukken 20 tot en met 23 van het boek Exodus, het is de moeite waard ze eens over te lezen. Deze hoofdstukken gaan over de tien geboden, de voorschriften voor de eredienst en de religieuze feesten, de rechten van werknemers – in de tijd van Mozes werd gesproken over slaven -, de omgangsregels in de familie, voorschriften over eigendom en omgangsregels met mensen uit de eigen kring en met migranten.

Wat dat laatste betreft: de omgang met mensen uit onze eigen kring en met migranten, dat blijft een gevoelig punt, ook vandaag de dag. In de politiek wordt soms op een hardvochtige manier omgegaan met de toepassing van regels, bijvoorbeeld inzake belastingen, zo heeft de afgelopen tijd duidelijk gemaakt.

Paus Franciscus besteedt in zijn laatste encycliek *Fratelli tutti* aandacht aan broeder- en zusterschap en sociale vriendschap. Voor ons christenen is het noodzakelijk dat de muziek van het Evangelie blijft klinken in ons diepste wezen. Dit betekent bijvoorbeeld dat wij de vreugde ervaren die voortkomt uit mededogen, uit compassie, uit oprechte belangstelling voor een ander. Nu de samenleving zich weer meer en meer opent na de coronapandemie ontstaan hier weer nieuwe mogelijkheden voor.

De muziek van het Evangelie betekent eveneens dat we blijven vertrouwen op God die alles ten goede zal leiden en dat we vanuit dit vertrouwen een tedere liefde kunnen tonen aan de mensen om ons heen, ongeacht hun afkomst, leeftijd of religie.

De muziek van het Evangelie betekent verder dat we ons bewust blijven dat God altijd bereid is om ons te vergeven en te zenden, zodat wij ons op onze beurt vergevingsgezind kunnen opstellen naar onze naasten.

Beste mensen, we zijn hier bij elkaar om Sacramentsdag te vieren en wij kunnen dit vieren in vrijheid. Wij vieren dat Christus is gekomen als hogepriester van onze redding in eeuwigheid. De auteur van de Hebreeënbrief schrijft: zeker, er ging een heiligende werking uit van het bloed van bokken en stieren. Maar hoeveel groter is dan de kracht van het offer van Christus, die zichzelf gaf uit liefde voor ons allen.

Het priesterschap van Christus vormt de verbinding tussen het Oude en het Nieuwe Verbond. In Christus vormen wij één Lichaam, door de eeuwen en plaatsen heen. Toen Hij met zijn leerlingen het paasmaal vierde, gaf Hij zijn eigen Lichaam en het Bloed van het Nieuwe Verbond, dat vergoten wordt voor velen. Overigens werd hiermee niet het Oude Verbond, dat God met Israël sloot, verbroken. Jezus is niet gekomen om op te heffen, maar om te vervullen. Onze Bijbel bevat zowel het Oude als het Nieuwe Testament en beiden bevatten het woord van God.

Tijdens het laatste avondmaal sprak Jezus de woorden die de priester in elke eucharistieviering herhaalt, de instellingswoorden. Met deze woorden werd het Nieuwe Verbond van kracht. Wat Jezus hierbij benadrukt, is dat het gaat om een altijddurend Verbond en dat het voor velen is bedoeld. Of, zoals paus Franciscus het uitdrukt in *Fratelli Tutti*: de muziek van het Evangelie mag overal blijven klinken: in onze huizen, in de openbare ruimte, op ons werk, in ons politieke en financiële leven. Deze muziek blijft ons uitdagen om de waardigheid van iedere man en vrouw te verdedigen. Dat is wat wij blijven gedenken, wat wij vieren op Sacramentsdag. Dat zal dit jaar wat ingetogener zijn dan andere jaren, zonder sacramentsprocessie langs de Amsterdamse grachten. Belangrijk is dat Jezus ons heeft gezegd dat Hij het bloed van het Nieuwe Verbond na zijn dood opnieuw zal drinken in het Koninkrijk van God. Dat is waar ook wij naar mogen uitzien, want de liefde vergaat nimmer. Amen.